

søge efter Indkomsten af Formuen, men hvad
 Indkomsten angaaer kun at spørge om Ind-
 komsten af personlig Virksomhed, som jo let
 findes ved fra den samlede Indtægt at drage
 den supponerede Indtægt af Formuen. Jeg
 troer, at det er rigtigere udelukkende at holde
 sig til selve Formuen og til Indtægt af per-
 sonlig Virksomhed istedetfor, som det er blevet
 anbefalet, at gaae ud fra deels Indtægten af
 Formuen, deels Indtægten af personlig Virk-
 somhed. Til denne Mening er jeg kommen
 af reent praktiske Grunde ved at see hen til,
 hvorledes man, selv med Hensyn til Stats-
 indkomstkatten, har baaret sig ad rundt omkring
 i Landet, navnlig i Landcommunerne. Man
 er der nemlig gaaet ud fra Hartfornet eller
 fra Gaardens Værdi — det Sidste er f. Ex.
 skeet i Aalborg og i andre jydskke Amtet —
 og har sagt, at Hartfornet eller Værdien maa
 antages at give den og den Indtægt. Jeg
 troer saaledes, at det stemmer med Praxis at
 blive staaende ved Formuen, og derhos troer
 jeg, at det er at foretrække, fordi man derved
 sikker sig en fast Maalestof, der i langt høiere
 Grad sikker Staten og Kommunen Skatten,
 end naar man skal holde sig til Indtægten
 af Formuen, dette Bogholderbegreb Reentind-
 tægt, som man i Virkeligheden i de allerfleste
 Tilfælde dog kun kan skønne om. — Ende-
 lig er der Spørgsmaal om Afdrag og Ned-
 sættelser. Ogsaa i saa Henseende har jeg tid-
 ligere tilladt mig at ytre, at, naar man skal
 have en god Skat, maa man have bestemte
 Regler, og de Regler, der da i saa Henseende
 nærmest træde frem, ere de Regler, der tage
 Hensyn til, om Vedkommende har Hustru og
 Børn, og overhovedet tager Hensyn til den
 Paagældendes Familieforhold; thi det er netop
 de Momenter, som i de Classer, hvor de
 mindste Indtægter falde, have den største Be-
 tydning. I mine Dine kommer man imidler-
 tid, hvor Spørgsmaalet er om Afdrag, hvor-
 ved man da ogsaa faaer en jævnt stigende Scala
 — saaledes at det, der er nødvendigt til Livets Op-
 hold, er fritaget for Beskatning heelt igjennem for
 alle Indtægter, det eneste rigtige Princip. —
 ind paa det Spørgsmaal, hvorvidt Commu-
 nerne ikke burde have nogen Frihed i saa Hen-
 seende. I mange andre Lande, f. Ex. i vort

Naboland Norge, har man indrømmet en saa-
 dan Frihed til inden visse Grændser at fast-
 sætte disse Regler, og i en saadan Frihed lig-
 ger der ikke nogen Hindring for at forbinde
 Communalbeskatningen med Statsbeskatningen.
 Fordi Kommunen til eget Brug gaaer noget
 længere ned, end Staten finder det rigtigt,
 fordi den rammer paa anden Maade, derfor
 er der ikke nogen principmæssig Urigtighed eller
 praktisk Banfælighed ved en saadan Forbin-
 delse. Men ganske vist, ligesaa overbeviist jeg
 er om, at der her bør komme en Reform, og
 at en Reform er mulig, ligesaa vist, som jeg
 haaber, at det maa lykkes at blive enig om
 en saadan Reform, idet jeg ikke kan see An-
 det, end at der ligesaa godt med Hensyn til
 denne Beskatning, som i andre Forhold, er en
 Mulighed for at skride frem med Tiden og
 komme til bedre Resultater end dem, der ere
 nedarvede fra Fortiden, tildeels skabte af Tilfæl-
 digheder, eller tilsaldt Forhold, der ere frem-
 kaldte ved andre Anskuelser og Principer end
 dem, vi nu nære, — ligesaa overbevist jeg er
 herom, ligesaa lidt skal jeg ganske vist her indlade
 mig paa at foreskrive eller ikke engang paa
 nogen Antydning af de nærmere Regler, som
 jeg her kunde tænke mig fulgte. Min Fore-
 spørgsel tilfigter ikke Andet end at spørge den
 høitærede Minister om dette: om han i en nær
 Fremtid agter at forelægge et saadant Lovfor-
 slag. Jeg anerkjender fuldkommen, at et Lov-
 arbejde som dette, naar det skal forelægges
 med noget Haab om Gjennemførelse, maa
 komme fra den høitærede Minister; men jeg
 maa ganske vist sige til, at det for mig staaer
 som Noget, der er af saa gjennemgribende
 Betydning ikke blot for Communerne, men for
 hele vor finansielle Fremtid og vor finant-
 sielle Udvikling, at jeg troer, at hvis Regje-
 ringen skulde være villig til at tage Sagen
 i sin Haand, vil det vistnok blive nødvendigt
 her at gribe til det private Initiativ; men
 jeg haaber, at den høitærede Minister vil give
 mig det Svar, at han selv i en nær Frem-
 tid vil tage denne saa vigtige Sag under
 Behandling.

Indenrigsministeren: Det har nat-
 urligviis ikke kunnet undgaae mig, hverken